

ла покрай конака турците ѝ викали: „Курназ гяур, брей, курназ гяур“.

Тъй ходела тя около двайсет дена. Един ден Хаджи Димитър рекъл на баба Рачовца:

– Веки няма да дохадяш. Аз криво-ляво ша са привлека до дядови Жекови. Ако има нужда за още мехлеми, те ша ти сторът хабер да приготви и да проводиш.

Дал ѝ, каквото ѝ дал и отишъл на Черюв рът. Там стоял още един месец. Като оздравял напълно казал:

– Дядо Жеко, ша ми дадеш момчето си да идем с него на Ушите, на канарата, да видим другарите ми накъде са тръгнали.

Преди туй на няколко пъти Хаджията придумвал дяда Жека да му даде татя да му стане другар, хайдутин, ама дядо ми не го пушал, че нямало кой да пасе овцете. И сега са-помолил на Хаджи Димитра да не прави таз работа, да върне момчето му. Хаджията обещал.

Тръгнали те с баща ми. Отишли до канарата на Ушите. Там Хаджията видял иширета дръпнат нагоре. Туй значело, че другарите му са веки заминали – тъй са условили с четата.

Като видял чертата дръпната нагоре Хаджи Димитър рекъл:

– Туй ша ни ѝ веки виждането, Митьо! Аз тръгвам, пък дали ша са върна жив, кой знай! Дай да са простим!

Със сълзи на очите Хаджи Димитър прегърнал татя и са простил с него. Поел балкана. Веки не са видяли. Отсетне се чуло, че го убили на Бузлуджа.